

[Wilhelm.]

det enkelte sociale tilfælde, man kigger på, være rimeligt nok, men ud fra denne klassebetragtning er det klart urimeligt. Det er imidlertid vanskeligt at opstille andre løsninger på det. Det er ikke så forfærdelig mange år siden, jeg har oplevet personlig, at man blev skældt hæder og ære fra, specielt af de øvrige arbejderpartier og det hele raden rundt, hvis man sagde noget som helst kritisk om boligsikringsordningen, for noget af det mest asociale, man kunne gøre, var dog at forholde sig kritisk til boligsikringsordningen.

Vi forholder os stadig kritisk til denne boligsikringsordning. Vi gør os ikke nogen som helst illusioner om, at det er penge, der kommer ud af den blå luft, og som går til gode sociale formål. Det er en vis omfordeling inden for lønarbejderklassen med et meget stærkt element af, at pengene går videre til nogle kapitalister, der tilfældigvis ejer nogle boliger. Men sådan som boligpriserne er, sådan som lønforskellene er, sådan som de sociale vilkår i øvrigt er, er der nu engang nogle problemer, som man bliver nødt til, så længe man ikke kan finde på noget bedre, at prøve at løse ved denne slags ordninger.

At det så giver klart urimelige effekter på andre leder og kanter, skal ikke forties, og jeg vil da godt her uddybe et par af dem, som vi har meget kig på, men ikke ved denne lejlighed har fundet det muligt at stille ændringsforslag for at undgå. Det er dette, at boligsikringsordningen også er udstrakt til de uregulerede områder. Selvfølgelig findes der familier, der har mægtig brug for boligsikring, også i de uregulerede områder, men på en måde er det ekstra grotesk, at lønarbejderne skal betale hinanden huslejeandele i situationer, hvor det overhovedet ikke er nogen som helst form for kontrol med huslejefastsættelsen, og hvor derfor dette, at der er en boligsikringsordning, i endnu højere grad end i de regulerede områder simpelt hen fører til det, som jeg ikke vil benægte finder sted, og som hr. Kjærulff-Schmidt var inde på, nemlig en fordyrelse af det at bo, fører til højere huslejer, end man ville have kunnet opnå fra ejers side uden en boligsikringsordning.

Vi har kig på dette med boligsikringen i de uregulerede områder. Vi har gjort os for-

skellige overvejelser, men har ikke tilendebragt dem og vil vende tilbage til spørgsmålet. Vi har især gjort os overvejelser i forbindelse med, hvilke vilkår der skal gælde, for at en kommunalbestyrelses flertal skal kunne vælge at lade et område, der hidtil har været huslejeruleret, gå over til at være et ureguleret område, om man måske i den situation også skulle sætte den bremsekloks på, at det er kommunen og ikke længere staten, heller ikke med en refusionsordning, der overtager den fulde boligsikringsforpligtelse, for i nogen grad at dæmme op imod, at endnu flere områder går over til de uregulerede områder rent huslejemæssigt set.

Det, vi må konstatere, og det, vi har gjort ved at få materiale frem i udvalget, er, at den boligsikringsordning, vi har, har været massivt og systematisk gennemhullet og udhulet i de, hvad bliver det efterhånden, 9 år, den har eksisteret. Den blev jo indført som et af elementerne i forbindelse med det gamle boligforlig fra 1966. Det, vi har tilstræbt med 8 af vores 9 ændringsforslag, er simpelt hen nogenlunde at føre loven op i enhver henseende — det har naturligvis ikke kunnet beregnes på øre, men nogenlunde — til samme effekt i tilsvarende realindtægtssituationer og i tilsvarende realhuslejeprissituationer, som boligsikringsordningen havde omkring 1968. Andet og mere vidtgående er det i virkeligheden ikke. Der er sket en sådan udhuling, en sådan forringelse, en sådan manglende følgen med prisudviklingen, for slet ikke at tale om at følge med denne gennemsnitlige ca. 1 pct.s forøgelse af boligarealet pr. år i nybyggeriet. Det har vi ikke engang søgt at tage med ind i disse revisioner og disse ændringsforslag, vi har stillet, men blot søgt at føre den op på niveau, føre den op til samme effekt, som den havde omkring 1968. Det går de første 8 af vores ændringsforslag ud på.

Det niende går ud på at indføre en dyrtidsautomatik. Vi beklager meget, at denne dyrtidsautomatik ikke blev indført i 1973, hvor der lå et, så vidt vi kan se, gennemarbejdet og udmærket forslag i så henseende på bordet. Vi beklager yderligere, at det ikke har været muligt ved denne lejlighed at lave forslaget lige så teknisk enkelt. Det vil sige, det kunne man godt have gjort, men så skulle det have været knyttet meget snæ-